

ни отъ действителнитѣ членове за дописни. Списанието ще излиза четвъртъ годишно отъ 12—15 коли, първата свезка ще излѣзе презъ мартъ; хонорарътъ за сега до главното събрание се остава на страна. Да се събератъ капитали. Държавната помощъ ще бѣде около 10,000 фр. Да се събератъ статии. Презъ зимата да има месечни заседания съ сказки. Презъ лѣтото да се реформира като „учено дружество“. Да се подновятъ връзкитѣ съ чуждитѣ дружества. Последниятъ актъ на Дружеството въ Браила билъ даденото пълномощие на „министерството на просвѣтата“ (на Дринова) да възобнови Дружеството задъ Дунава. И така при чаша чай безъ шумъ се свърши тази работа!

Следъ това между другото се отвори дума за Търново. Тамошниятъ старъ византийски развратъ. Начовичъ говори за причинитѣ. Женитѣ били *alla moda*, мъжетѣ, повечето отъ селата, били дребни дюкянджии, бацитѣ имъ дали дъщеритѣ си, виждайки че сж пестиливи и трудолюбиви; отъ тамъ „презрението“ на женитѣ къмъ своитѣ мъже простаци, които дори и съ отворени очи не виждали *adulteria* [прелюбодеянията] на своитѣ съпруги, които свободно вършели всичко по своя „кефъ“. Самъ той живѣлъ у такива хора. Презъ войната миналъ презъ Търново. На една врата стояла „измижарка“, усмихвала му се; какво се смѣешъ—„ами, че нѣмаме ли свобода“. Интересни бѣха разказитѣ на Климента. Нѣмали община, нѣмали хора, не могли да намѣрятъ кметъ. Лошо състояние на училищата, настоятелитѣ лани трѣбвало сами да плащатъ всичко, сега никой не искалъ да бѣде нито настоятел, нито учител. Пълно било вънъ съ търновци, „търновалии“ имало въ Русчукъ, по цѣло Влашко, *findiges Volk* [хитро население], обаче, у дома му не вървѣло. Въ града имало много кафенета, но нѣмало никакъвъ вестникъ въ тѣхъ, политиканствувало се и се интригувало устно. Нравствено всички били еднакви, старитѣ „волокити“ и младитѣ. Стояновъ добави какво ставало въ времето на гръцкитѣ владии; въ Арбанаси всички били „пичове“ (*bâtards*) на гръцки владии. Пари за училища и т. н. нѣмали, ала за развратъ харчели. Нѣколко политици, видни младежи, предлагали 50 пола на една стара нѣкогашна сводница, да имъ прекара една млада жена току-що омъжена, следъ сватбата. Това се смѣтало за подвигъ, достоенъ да се гордѣли съ него. Сводницата отишла при Климента: занимавала съмъ се преди години съ непочтенъ занаятъ, но и азъ съмъ човѣкъ, ще умра, грѣхота е, тѣзи хора искатъ да развалятъ едно младо домакинство, попрѣчете на това, ако азъ не взема тѣзи пари, ще ги вземе друга и ще го направи. Често дохождали жени въ митрополията за пари. Вдовица съ момичета, дай ни нѣщо, обръщамъ се къмъ тебе, и другъ би далъ, обаче ще трѣбва да си дамъ момичето. Други пѣтъ пѣкъ се явило нѣкое момиче, добре облѣчено, да иска